

ЧОВѢКЪТЪ ОТЪ ЗООЛОГИЧЕСКАТА ГРАДИНА

Слушайте, слушайте: азъ ще запиша всичко по редъ, черно на бѣло, пъкъ вие сами сждете.

Доведенъ съмъ на изпитание въ болницата. Разбирамъ всичко добре. Доведенъ съмъ зарадъ припадъци отъ епилепсия. Но не само това. Тѣ искатъ да ме изкаратъ лудъ. Но азъ не съмъ лудъ, а напълно нормаленъ, само че звѣрь. Четете, ще видите. Пъкъ да ви кажа ли — все едно е! И при животнитѣ и при лудитѣ, дето и да е — щомъ съмъ звѣрь — все едно е! И тука клетки и решетки. Три охтичави акации въ двора, тъменъ коридоръ и нѣма посетители. Прилича на градината, само нѣма моитѣ мили звѣрове. Сжщо и прислужниците тука сж съ бѣли престилки и вмѣсто интендантъ — докторъ.

Докторътъ все повтаря:

— Игнате, кажи ми, де си?

Азъ: Въ болницата де!

Той: Защо си въ болницата?

Азъ: Защото съмъ звѣрь!

Той: Какъ ще си звѣрь, нали си човѣкъ? Я какъ разумно отговаряшъ.

Тогава азъ бързо заговорвамъ. Излагамъ му всичко каквото мисля. Той не ме спира. Само, отъ време на време, записва нѣщо въ една зелена книжка.

Понѣкога идватъ да ми правятъ инъекции. Азъ не давамъ. Тогава прислужникътъ ме сграбчва за ржце. Азъ почвамъ да рева, докторътъ вади